

РЕШЕНИЕ

№ 3013

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3101** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, във връзка с чл. 67в, т. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Н. К., гражданин на З., роден на 02. 05. 1994 г., с адрес за призоваване: С., [улица], срещу Решение № 13311 / 24. 02. 2020 г. на решаващ орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, тъй като предвид пандемията от коронавирус имало опасност от заразяване на него или на други хора. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 13311 / 24. 02. 2020 г. на решаващия орган на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът - решаващия орган към Държавната агенция за бежанците, при **МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ** счита, че жалбата е неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД 09-209 / 31. 01. 2020 г. до председателя на ДАБ, жалбоподателят Н. К., гражданин на З., роден на 02. 05. 1994 г., пол – мъжки, по вероизповедание – християнин - петдесетник, неженен, е поискал международна закрила.

С решение № Д-ОК 80 / 03. 02. 2020 г. на интервюиращия орган при ДАБ е

образувано производство за определяне на държавата компетентна за разглеждане на молбата, тъй като в хода на производство е установено, че жалбоподателя е живял законно на територията на Република К. от началото на 2014 г, като е притежавал кипърска лична карта за временно пребиваване.

С жалбоподателя е проведено интервю на 31. 01. 2020 г., в което заявява, че е пристигнал легално в Република К., където завършил висшето си образование, а в България на пристигнал на 25. 11. 2019 г. В интервюто жалбоподателят е изтъкнал като причина за напускането на 3. неговата хомосексуална наклонност, заради която бил преследван, както и че положението в родината му се влошило с идването на новия президент М..

На 11. 02. 2020 г. от страна на ДАБ, е изпратен до Република К. стандартен формуляр за определяне на отговорната страна – членка за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила, на основание чл. 12 от Регламент (ЕС) № 604 / 2013 г. на Европейския парламент и на Съвета.

На 24. 02. 2020 г., се уведомява ДАБ, че искането за обратно приемане е прието и следва да се уточни датата и часа на трансфера, който следва да се извърши в 6-месечен срок.

С Решение № 13311 / 24. 02. 2020 г. на решаващия орган на Държавната агенция за бежанците при МС, е прекратено образуването на производство за предоставяне на закрила в Република България и е разрешено прехвърлянето му в Република К..

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, като твърди, че ситуацията в бежанските лагери в К. била ужасяваща, лагерите били претъпкани и на настанените там не им давали достатъчно храна и вода.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателя на 06. 03. 2020 г., а жалбата е подадена на 13. 03. 2020 г. - в преклузивния срок по чл. 84, ал. 1 ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

На основание чл. 67в, т. 2 от ЗУБ, след извършване на проверка на доказателствата и получаване на отговор от запитаната държава решаващият орган прекратява производството за предоставяне на международна закрила и разрешава прехвърлянето на чужденеца в компетентната държава.

В конкретния случай е безспорно от представените документи, че жалбоподателя пребивава законно от 2014 г. в К. като студент и същия има издадена кипърска лична карта за временно пребиваване, валидна до 31. 01. 2020 г. Безспорно е също така, че чужденеца е пристигнал легално от Република К. в Република България.

При това положение, правилно е взето решение за определяне на държавата компетентна за разглеждане на молбата, тъй като в хода на производство е установено, че жалбоподателя има валиден документ за пребиваване в друга държава – членка.

Съгласно чл. 12, т.4 от Регламент (ЕС) № 604 / 2013 г. на Европейския парламент и на Съвета, когато кандидатът притежава само един или няколко документа за пребиваване, чиято валидност е изтекла по-малко от две години преди това или една или няколко визи, чиято валидност е изтекла по-малко от шест месеца преди това и които на практика са му позволили да влезе на територията на държава членка, параграфи 1, 2 и 3 се прилагат дотогава, докато кандидатът не напусне територията на държавите членки.

В случая молбата за закрила пред българските власти е подадена на 31. 01. 2020 г., до когато кандидата все още е имал валидна карта за пребиваване в Република К., като на 11. 02. 2020 г. от страна на ДАБ е изпратен стандартния формуляр за поемане на отговорност, като е спазен срока посочен в чл. 21, т. 1 от Регламент (ЕС) № 604 / 2013 г.

Видно е също така, че от страна Република К. е отговорено, че искането за обратно приемане е прието и следва да се уточни трансфера на чужденеца.

Предвид изложеното, съдът намира, че е спазена процедурата и правилно е определена държавата – членка, която следва да се произнесе по искането за закрила на Н. К..

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата за опасността от заразяване с коронавирус, тъй като България също е засегната от пандемията и няма гаранция, че няма да се зарази и в България или в която и да е друга страна по света.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени от жалбоподателя, за лошите условия в центровете за настаняване в К., тъй като не е задължително той да пребивава там. Видно е, че 5 години жалбоподателят е бил студент в тази държава и се и издържал сам, като по време на престоя си в България също не е настанен в приемателен център, а е бил на външен адрес, поради което очевидно разполага с финансови средства и не е необходимо да разчита на настаняване в приемателните центрове.

В същото време, като страна – членка на ЕС, Република К. безспорно спазва човешките права и тези, гарантиращи опазването на живота и здравето на хората.

В случая правилно и законосъобразно решаващия орган, е прекратил образуваното производство за предоставяне на статут в Република България и е разрешил прехвърлянето на чужденеца в компетентната държава.

Спазена е процедурата за искане за поемане на отговорност, съобразно разпоредбите на Регламент /ЕС/ № 604 / 2013 г. и от страна на отговорната държава е изразено съгласие за приемането на чужденеца.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган (упълномощен със заповед № РД 05-12 / 03. 01. 2018 г. на председателя на ДАБ), доколкото производството по Гл. VI, Раздел IA от ЗУБ пред административния орган завършва с акт по чл. 67в от ЗУБ от решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски Съвет, като са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. К., гражданин на З., роден на 02. 05. 1994 г., срещу Решение № 13311 / 24. 02. 2020 г. на решаващ орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

